

føder af sig; hvorledes Sagerne ville blive behandlede i Rigsraadet; naar man seer, at det kommer i en god Gænge, at Sagerne blive behandlede paa en betryggende Maade, troer jeg ikke, der vil være saa stor Vanskelighed ved at faae Coloniernes indre Anliggender, navnlig de finantssielle, lagte ind under Rigsraadet, men førend den Tid kommer, troer jeg ikke, det bør skee, og at de efter Grundloven, som den nu er, ikke høre ind derunder, troer jeg ogsaa er ganske afgjort. Men hvorfor skulle vi nu, med Udsigt til Stade for hele Staten og for os selv, gaae ind paa et Forlig, hvoraf der i høieste Grad kunde flyde en Pengeudgift, thi den høieste ærede Minister har rigtigt nok sagt, at der slet ingen Forandring vilde skee i de finantssielle Forhold, Danmark vilde hverken faae nogen Indtægt eller Noget at tilflyde, men der er dog Tale om 16,000 Rb., der skulle betales; hvorfra skulle de komme? De maae komme enten fra Vestindien selv eller ogsaa fra Danmark, eet Sted maae de komme fra; men vi ere aldeles incompetent til at paalægge Vestindien dem, da Colonialraadet ikke er hørt, og det skal jo først høres, og hvorfor vi selv skulde paatage os en saadan Udgift aldeles uden Grund, det kan jeg ikke vide; men det er — hvorved dog maa bemærkes, at Udgiften mulig kan blive meget større og naae op til 75,000 Rb. — det eneste Resultat, der kan flyde af Forslaget, thi jeg er overbevist om, at der dog endnu er saamegen Indsigt i Danmark, at coloniale Anliggender ingenstunde ville blive deelte paa den Maade, som her forudsættes, naar Sagen bliver behandlet fra sit Grundsynspunkt af, og man er kun fra Begyndelsen af kommet til at foreslaae denne Deling, fordi dette Grundsynspunkt ikke blev fastholdt; ellers vilde det aldrig være blevet Tilfældet.

Ordføreren (Monrad): Ja, den ærede sidste Taler har nu saa vidtløftigt og saa gjentagende udviklet sine Anskuelser, at jeg seer mig nødt til dog at gjøre et Par Bemærkninger, thi det er vistnok saa, at, naar Paastande fremføres med stor Driftighed og gjentages med ligesaa stor Uforfærdethed, saa kan det dog let være, at de gjøre et vist Indtryk, om de end i sig selv ere ugrundede. Naar en Taler siger: der er intet Fordærveligere end den og den Forholdsregel, intet Sted i Verden seer man noget saa aldeles Ufornuftigt, det er aldeles ødelæggende og tilintetgjørende, og han saa ikke nærmere oplyser, hvori det Fordærvelige og Ufornuftige bestaaer, saa kan man være sikker paa, at han har en indre Tølelse af, at han ikke kan gjøre Rede derved og derved betjener sig af saadanne stærke Udtryk, udslynger saadanne almindelige Fordømmelsesdomme, haabende derved at dække sin Dverbeviisnings Svaghed (Tiemroth: Ja, gjendriv mine Grunde!). Det er umuligt at gjendrive Grundene, naar der ikke er anført Grunde; der maa først gives Grunde, forinden man kan gjendrive dem. Der er for det Første her Spørgsmaal om en Deling. Dertil siger den ærede Rigsdagsmand: En Deling er umulig, den er uigjennemførlig, den er ødelæggende for Colonierne o. s. v. o. s. v., men med alt det have vi sletintet at gjøre her. Det havde vi med at gjøre dengang, der var Tale om Grundlovsforandringen, da blev det bestemt at de indre vestindiske Anliggender skulde henhøre under Kongeriget, og at de øvrige vestindiske Anliggender skulde henhøre under Fællesmonarchiet; det er besluttet, og det have vi ikke her villet vige fra.